

Hilke Kramer - Hoe een grap verandert in nepnieuws

Annemiek, Peter en Roosje lopen met een groep andere leerlingen de school uit. Ze hebben herfstvakantie en een vrije week lokt hen tegemoet.

“Moeten we niet op Hans wachten?” vraagt Annemiek. “Hij moest nog even wat doen voor de meester”.

“Ja, we wachten wel, we moeten toch ook nog afspreken wat we de volgende week gaan doen.” Peter schopt tegen de kastanjes die op het schoolplein liggen. Hij raapt er een paar op en gooit die naar leerlingen die voor hen lopen. Die kijken kwaad om en al gauw ontstaat er een kastanjegevecht.

“Peter, ophouden, straks bezeer je iemand, je gooit veel te hard. En kijk, daar komt Hans aan”. Annemiek is boos om de baldadigheid van Peter die ze altijd tot de orde met roepen. Dat mag ze ook want Peter is haar tweelingbroer.

Als Hans zich bij hen aansluit overleggen ze wat ze in de vakantie gaan doen.

Roosje laat weten dat ze maandag naar haar oma gaat, samen met haar moeder.

Misschien de hele week, als ze eerder terug is zal ze het laten weten.

Hans kijkt de groep rond en zegt luid en duidelijk: “Ik heb gehoord dat Rademakers binnenkort 50 jaar bestaat en dat ze daarom een actie hebben. Je krijgt op alle artikelen 50% korting. 50% omdat ze 50 jaar bestaan, snap je. Ik weet nog niet wat ik ga kopen maar iets nieuws van Nintendo staat wel boven aan mijn verlanglijstje”. De anderen kijken vol verwachting naar hun vriend Hans. Ze weten dat hij zijn kamer vol heeft met spelcomputers, iedere vrije minuut zit hij daar mee te spelen. Samen met Peter houdt hij hele competities, dus dat hij weer een aanvulling wil op zijn verzameling klinkt alleen maar logisch.

“Als je gaat waarschuwen dan even, dan gaan we met je mee” roept Peter. “Ik zou ook wel een nieuwe Nintendo willen, maar ja, de spaarpot is leeg”.

Annemiek vraagt “Wat gaan we nog meer doen volgende week. Ik zelf denk aan een middagje zwemmen. Of we kunnen gaan schaatsen. Ja laten we gaan schaatsen, het is nu nog niet zo ontzettend koud in de hal”.

“Ja schaatsen, dat is een goed idee”. Hans houdt veel van sport en schaatsen is zijn lievelingssport. Nu het herfstvakantie is geworden is de baan ook weer open. Ze hebben altijd veel plezier op de schaatsbaan.

“Roosje, blijf maar niet te lang bij je oma dan kun je met ons mee. We zullen proberen aan het einde van de week te gaan”. Annemiek vindt het sneu voor Roosje dat ze niet mee kan doen plannen te maken.

Roosje reageert enthousiast “Het klinkt heel aantrekkelijk. Ik zal proberen mijn moeder om te praten om donderdag terug te komen”.

“Zullen we dan morgenmiddag afspreken bij de kerk om met z'n allen naar de markt te gaan. Daar is altijd wel wat te beleven. Misschien heeft de visboer aan het einde nog wat gebakken vis over, kunnen we mooi samen op eten. De vorige keer was hij allang blij dat we hem van zijn restjes af hielpen”. Dat zei Hans natuurlijk. Hans is er altijd als de kippen bij als er wat te eten is.

“Oké”, roepen ze in koor. “Gezellig naar de markt”.

Daarna gaat iedereen naar huis en ze verheugen zich op zaterdagmiddag.

Thuis bij Peter en Annemiek ploffen die twee op de bank en Peter zegt: “Ik vraag me toch af waar Hans gehoord heeft dat Rademakers volgende week 50% korting geeft. Ik heb het nergens gelezen, jij wel Annemiek”?

Nee, Annemiek had er ook nog niets van gehoord.

“Misschien dat Rademakers er niet te veel bekendheid aan wil geven, het gaat hem genoeg kosten. Vijftig procent korting is best veel”. Annemiek is niet zo enthousiast van de actie, ze spaart zelf liever voor boeken of zo. Die spelcomputers hoeven voor haar niet zo.

“Weet je wat ik ga doen”? zegt Peter. Ik ga de actie melden op facebook, dan kan iedereen er van profiteren”.

Annemiek protesteert: “Zou je dat nou wel doen? Straks loopt iedereen de deur plat bij Rademakers, misschien wil hij helemaal niet dat er veel mensen komen”.

“Ja, als je zo’n actie verzint moet je er op rekenen dat het druk wordt. Rademakers zal er niet blij mee zijn, maar andere kinderen wel, dus ik zet het op facebook”. Hans loopt gelijk naar zijn kamer om z’n notebook te halen.

De volgende dag hebben ze een gezellige middag op de markt, ze proeven de kaas bij de kaasboer. Lopen langs alle stalletjes. Maken grapjes met de groenteman en drinken wat bij de snackbar. En aan het einde van de middag slenteren ze naar de visboer die ze al ziet aan komen. Hij wenkt ze en biedt ze, net als de vorige keer, de restjes kibbeling en gebakken vis aan. Ze helpen hem de rommel om de marktkraam op te ruimen en tenslotte gaan ze allemaal weer naar hun eigen huis met de afspraak dat ze morgen samen een eind gaan fietsen. Wie weet wat ze dan allemaal beleven.

In de nieuwe week worden ze opgeschrikt door politiesirenes. “Wat is er aan de hand”. Annemiek hoort ze het eerst.

“Er is vast wat gebeurd, ik hoor zo veel sirenes, zullen we gaan kijken”? Ze kijkt Peter vragend aan. Peter staat al in de gang en samen lopen ze de straat uit.

Onderweg komen ze Hans tegen.

“Wat een sirenes, zijn jullie ook op weg om te kijken wat er aan de hand is”? vraagt Hans.

“Ja, er gebeurt hier nooit iets dus het moet wel iets abnormaals zijn”. Peter is er altijd als de kippen bij als er wat te gebeuren staat.

Ze lopen naar het marktplein en als ze de hoek om slaan zien ze een grote massa mensen voor de speelgoedwinkel van Rademakers staan. Overal lopen politieagenten rond om de mensen tot kalmte te manen. De deuren van de winkel van Rademakers zitten dicht, zo’n mensenmassa binnen laten is gekkenwerk.

“Jeetje, wat een mensen. Zouden die allemaal voor de kortingsactie komen”? vraagt Annemiek zich af.

“Ja, dat zit er dik in, ze hebben allemaal gelezen dat Rademakers 50% korting geeft. Natuurlijk wil iedereen daar een graantje van mee pikken”. Het is Peter die dit zegt. Hij is blij verrast dat zo vele mensen zijn berichtje op facebook gelezen hebben.

“Wat een stunt voor Rademakers” zegt hij. “Hij mag blij zijn dat ik hem een handje geholpen heb”.

Hans kijkt hem ontsteld aan. “Wat heb je gedaan”? vraagt hij toonloos.

“Ik heb op facebook gezet dat Rademakers deze week 50% korting geeft omdat hij 50 jaar bestaat”. Peter zegt het met gepaste trots.

Hans verschiet van kleur.

“O nee” kreunt hij “zeg dat het iet waar is”.

Annemiek begint een vermoeden te krijgen en kijkt Hans vragend aan.

“Wil jij zeggen dat het niet waar is, dat Rademakers geen 50 jaar bestaat en dat hij geen 50% korting geeft?”

Hans strekt zijn armen in de lucht en roept: “Nee, natuurlijk niet, ik heb dat verzonnen om deze week een beetje spannender te maken. Maar ik kon toch niet weten dat Peter het op facebook zou zetten. Wat moeten we nu doen?”

Met z'n drieën denken ze er een poosje over na.

“Ik vind dat we Rademakers moeten inlichten”, zegt Annemiek. “Eerlijk vertellen hoe dit heeft kunnen gebeuren”.

“Nee” zegt Hans, “We vertellen het eerst aan de politie en gaan daarna naar Rademakers”.

“Zouden ze ons opsluiten”, vraagt Peter angstig.

“Ja, jou misschien omdat jij het op facebook gezet hebt”. Hans is boos op Peter en op zichzelf, hoe heeft hij zo stom kunnen zijn.

Annemiek neemt de touwtjes in handen en zegt “We gaan eerst samen naar de politie, die zegt wel wat we het beste kunnen doen. Ze zullen alles noteren, dus wie weet hoe lang we op het bureau moeten zitten. Daar heb je je spannende week”. Dat laatste zegt ze met een kwade blik naar Hans.

De politie is inderdaad niet blij met hun verklaring, ze krijgen er vreselijk van langs. Ze worden alle drie apart verhoord en alles wat ze zeggen wordt genoteerd. Op de vraag van Annemiek hoe dit zal lopen krijgen ze als antwoord: dat zal de rechter bepalen.

Op aanraden van de politie gaan ze daarna naar Rademakers. Een agent gaat met hen mee. Het marktplein is leeg. Toen de deuren niet open gingen was de mensenmassa snel verdwenen.

Vanaf het politiebureau is er naar Rademakers gebeld met de mededeling dat er een agent aan komt met jongelui die uitleg willen geven.

Rademakers doet zelf de deur open en brengt ze naar een kantoorje achterin de winkel. De agent legt zakelijk uit wat er precies gebeurd is en dat de jongelui zich niet gerealiseerd hebben dat hun berichtje op facebook zoveel mensen op de been zouden brengen. Meneer Rademakers kan aangifte doen bij de politie, als hij dat wil. Annemiek, Peter en Hans maken om de beurt hun excuses. Het spijt ze ontzettend en ze schamen zich diep.

Meneer Rademakers zegt: “Het was vanmorgen even schrikken, zo veel mensen voor de deur. Ik had gelukkig nog niet open gedaan. Ik heb meteen de politie gebeld om te zeggen dat er heel veel mensen voor mijn deur stonden en dat ik niet wist waarom. Het was wel bedreigend. Gelukkig was de politie er snel en verspreiden de mensen zich al gauw. Nu weet ik dus waarom ze er waren. En dat terwijl ik nog geen 25 jaar besta. Jullie zijn trouwens wel royaal, 50% korting. Ik was in één klap failliet geweest. Maar jongelui, ik doe geen aangifte, er is immers niets gebeurd. Wat de politie doet weet ik niet, maar ik heb het jullie vergeven. We gaan samen een interview geven aan de krant, zodat alle mensen die vanmorgen voor de deur stonden ook weten wat er aan de hand geweest is”.

Annemiek, Peter en Hans slaken een zucht van verlichting en schudden meneer Rademakers uitgebreid de hand. Ze bedanken hem voor zijn vriendelijkheid en zullen hun medewerking geven aan de krant.

Ze nemen afscheid en lopen het marktplein af.

“Nou Hans, was dit spannend genoeg voor deze week, of heb je nog meer voor ons in petto”? vraagt Annemiek.

Peter zegt niet veel, hij is diep onder de indruk van de laatste uren.

Ook Hans heeft niet veel te zeggen, hij vindt het alleen wel sympathiek dat Annemiek zich als één van de ouders heeft laten behandelen, terwijl ze in feite niets gedaan heeft.

“Nee Hans, dat zie je verkeerd, ik heb Peter niet tegen gehouden toen hij dat bericht op facebook zette, daardoor ben ik ook medeplichtig. En verder, samen uit, samen thuis. We doen immers alles samen”.